

Sygn. akt V Ca 1600/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Zbigniew Podedworny
------------------------	-----------------------------------

Protokolant:	Norbert Ziólek
---------------------	-----------------------

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2023 r. w Warszawie
na rozprawie
sprawy z powództwa A. C., P. W.
przeciwko (...) S.A. w W.
o zapłatę
na skutek apelacji pozwanego
od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie
z dnia 18 listopada 2021 r., sygn. akt I C 4869/19

Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu treść:

- „1. Oddala powództwo;
2. Zasądza od A. C. i P. W. na rzecz (...) S.A. w W. kwoty po 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.”

Zasądza od A. C. i P. W. na rzecz (...) S.A. w W. kwoty po 235 (dwieście trzydzieści pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 sierpnia 2023 r. do dnia zapłaty.

Zbigniew Podedworny

Sygn. akt V Ca 1600/22

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 października 2019 roku A. C. i P. W. wniosły o zasądzenie od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz każdej z powódek kwoty 250 euro wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 października 2018 roku do dnia zapłaty. Ponadto powódki wniosły o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powódki wskazały, że w ramach usługi turystycznej realizowanej przez biuro podróży zawarły umowę, na mocy której pozwana była zobowiązana do przewozu powódek na trasie z lotniska w Z. do lotniska w W. w dniu 24 października 2018 r. Przedmiotowy lot nie odbył się o czasie i powódki dotarły na lotnisko docelowe z opóźnieniem wynoszącym 5 godzin i 45 minut względem pierwotnego planu. Wobec tego powódki mają prawo do odszkodowania na podstawie art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie EWG nr 295/91.

Strona pozwana wniosła o odrzucenie pozwu z uwagi na niewyczerpanie drogi postępowania reklamacyjnego, a w dalszej mierze o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od każdej z powódek kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwana wskazała, że powódki zawarły dwukrotnie na rzecz różnych spółek umowy cesji, a tym samym po stronie powódek zachodzi brak legitymacji czynnej. Ponadto pozwana podniosła, że rejs powódek został odwołany, a przyczyną odwołania lotu było zaistnienie nadzwyczajnych okoliczności, tj. nielegalnego strajku części personelu pokładowego i załogi kokpitowej pozwanej, do którego doszło mimo uzyskania przez pozwanego przewoźnika zabezpieczenia roszczeń polegającego na zakazaniu organizacji strajku.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 12 lutego 2021 r. Sąd odmówił odrzucenia pozwu.

Wyrokiem z dnia 18 listopada 2021 r., s ygn. akt I C 4869/19, Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie zasądził od pozwanej na rzecz każdej z powódek kwotę po 250 EUR z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 października 2019 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i zasądził od pozwanej na rzecz każdej z powódek kwotę po 387 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniosła pozwana, skarżąc go w części uwzględniającej powództwo oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Orzeczeniu Sądu I instancji zarzuciła naruszenie:

1) art. 509 k.c. w zw. z art. 510 § 2 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie od pozwanej na rzecz każdego z powodów odszkodowania w kwocie po 250 EUR w sytuacji, gdy powodowie nie posiadają legitymacji czynnej do dochodzenia przedmiotowego odszkodowania w niniejszym postępowaniu, integralna część umowy cesji stanowią Regulamin/Warunki Umowy i Cennik spółek (...) oraz (...), a Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że powodowie dwukrotnie i na rzecz dwóch różnych spółek skutecznie zawarli umowy cesji, tj. w kwietniu 2019 r. ze spółką (...), a następnie we wrześniu 2019 r. ze spółką (...), umowami cesji powodowie przenieśli wszelkie prawa do roszczenia i nie doszło do zwrotnego przeniesienia wierzytelności na rzecz powodów:

2) art. 7 ust. 1 lit. a) Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (dalej: „Rozporządzenie”) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie od pozwanej na rzecz każdego z powodów kwoty po 250 EUR, podczas gdy w niniejszej sprawie zaistniały nadzwyczajne okoliczności zwalniające pozwaną z obowiązku wypłaty odszkodowania, których nie można było uniknąć podejmując wszelkie racjonalne środki;

3) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz dokonanie ustaleń sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania polegających na:

- błędnym przyjęciu, że w niniejszej sprawie nie został spełniony warunek skutecznej cesji wierzytelności bowiem nie została w dostateczny sposób zindywidualizowana i nie został dokładnie określony stosunek zobowiązaniowy,

którego dotyczy zbywana wiarytelność, podczas gdy takie informacje wynikają wprost z dokumentów dołączonych do odpowiedzi na pozew, bowiem określają imiona i nazwiska pasażerów, trasę, datę i numer lotu, numer rezerwacji oraz kwotę odszkodowania, dane te są tożsame z żądaniem zawartym w pozwie, a Sad I instancji prawidłowo ustalił, że treść umowy cesji wskazuje, że dotyczy ona konkretnych obsługiwanych lotów zidentyfikowanych poprzez numer rezerwacji zgodnie z warunkami i zasadami określonymi w Regulaminie;

- błędnym przyjęciu, że przedłożone dokumenty nie zawierają wszystkich niezbędnych elementów, aby uznać, że skutecznie zawarto umowę przelewu, tj. nie określono, w jaki sposób powodowie mogłyby odebrać rekompensatę uzyskaną w ich imieniu, podczas gdy z Regulaminu/Warunków Umowy i Cennika spółek (...) oraz (...) stanowiących nieodłączną część podpisanej umowy cesji wynika dokładna procedura sposobu odbioru przez pasażera uzyskanego odszkodowania, prowizji pobranej przez spółki oraz prawa i obowiązki obu stron umowy,

- błędnym przyjęciu, że w niniejszej sprawie przeprowadzonego strajku części załóg pozwanej nie można uznać za nadzwyczajną okoliczność, bowiem dotyczy zdarzenia wewnętrznego względem pozwanej, a pracownicy pozwanej mieli prawo do przeprowadzenia akcji strajkowej, podczas gdy pozwany teoretycznie mogła spodziewać się konsekwencji w postaci spontanicznego strajku następującego bezpośrednio po zapowiedzi zwolnienia, to nie sposób oczekiwać po stronie pozwanej ciągłej gotowości na wystąpienie strajku nawet kilka miesięcy po wystąpieniu zdarzeń mogących taki spontaniczny strajk wywołać, zwłaszcza w sytuacji, gdy zorganizowany ostatecznie strajk nie mieścił się w warunkach wskazanych w ustawie z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązaniu sporów zbiorowych, a strajk pracowników pozwanej nie wpisywał się w ramy normalnego wykonywania działalności przewoźnika lotniczego,

- błędnym przyjęciu, że nawet nielegalny strajk pracowników nie stanowi nadzwyczajnej okoliczności, podczas gdy z uzasadnienia wyroku TSUE C-28/20 z dnia 23 marca 2021 r. wynika, że Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 (...) należy interpretować w ten sposób, że strajk rozpoczęty w związku z wezwaniem, związku zawodowego pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego z poszanowaniem warunków ustanowionych w przepisach krajowych, w szczególności z dochowaniem przewidzianego w nich terminu zapowiedzenia, mający na celu dochodzenie żądań pracowników tego przewoźnika, podjęty przez kategorię pracowników, których obecność jest niezbędna do wykonania lotu, nie jest objęty zakresem pojęcia „nadzwyczajnych okoliczności” w rozumieniu tego przepisu”, a zatem a contrario strajk, który został przeprowadzony niezgodnie z prawem, tak jak w niniejszej sprawie, może zostać objęty pojęciem nadzwyczajnych okoliczności.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od każdej z powódek na rzecz pozwanej kosztów postępowania w I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z wydruków ze strony internetowej [www\(...\).com/pl](http://www(...).com/pl) oraz [www\(...\).com/pl](http://www(...).com/pl), tj. Warunków Umowy i Cennika spółki (...) oraz Regulaminu oraz Cennika spółki (...) - na fakt legitymacji czynnej powódek z uwagi na zawarte umowy cesji, zbycia prawa do dochodzenia odszkodowania na rzecz spółek (...) oraz (...). Pozwana wskazała jednocześnie, że wydruki pochodzą z ogólnodostępnych stron internetowych, a pozwana zamieszczała linki do tych wydruków już w piśmie procesowym z dnia 7 lipca 2021 r., zatem są faktami niewymagającymi dowodu zgodnie z art. 228 k.p.c. Nadto przedłożonych dowodów na obecnym etapie nie można uznać za spóźnione, nie spowodują zwłoki w rozpoznaniu sprawy i mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

W odpowiedzi na apelację powódki wniosły o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódek zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Z uwagi na to, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym, stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy ograniczył uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji, czyniąc je integralną częścią poniższych rozważań. Na podstawie tak poczynionych ustaleń faktycznych Sąd odwoławczy dokonał jednak odmiennej oceny dochodzonego przez powódki roszczenia.

W ocenie Sądu II instancji, mając na uwadze zaoficerowany w niniejszym postępowaniu materiał dowodowy, zasadnym okazał się podnoszony konsekwentnie przez stronę pozwaną, zarówno przed Sądem I instancji, jak i w postępowaniu apelacyjnym, zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powódek.

Bezspornym jest, iż w dniu 9 kwietnia 2019 r. powódki zawarły z (...) Ltd. z siedzibą w H. umowy przenoszące na spółkę wszelkie prawa do roszczeń powódek wobec linii lotniczych zgodnie z treścią Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego 261/04 i Konwencji Montrealskiej z 1999 roku w odniesieniu do obsługiwanych lotów zidentyfikowanych poprzez numer rezerwacji zgodnie z Regulaminem. Kilka miesięcy później – odpowiednio 2 i 4 września 2019 r., powódki zawarły podobne umowy cesji ze spółką (...), przenosząc na spółkę pełnię praw do swoich roszczeń pieniężnych przysługujących powódkom na podstawie ww. rozporządzenia.

Sąd Rejonowy stwierdził, że dołączone do odpowiedzi na pozew dokumenty cesji na rzecz (...) nie określają dokładnie stosunku zobowiązaniowego, którego dotyczy zbywana wierzytelność. Ponadto dokumenty te oraz dokumenty cesji na rzecz (...) nie zawierają wszystkich niezbędnych elementów, aby uznać, że skutecznie zawarto umowę przelewu wierzytelności, albowiem nie określono w jaki sposób powódki mogłyby odebrać rekompensatę uzyskaną w ich imieniu. Skutkuje to wnioskiem, że przedmiotowe cesje wierzytelności pozbawione są *causy*, w szczególności nie wynika z ich treści, czy cesji dokonano pod tytułem darmym, odpłatnym czy też w jakimkolwiek innym celu. Sąd Rejonowy wskazał nadto, powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2006 r., V CSK 253/06, że z art. 510 § 2 k.c. wynika zasada kauzalności materialnej samoistnej umowy przelewu wierzytelności. Przepis ten przewiduje, że prawną przyczyną przelewu wierzytelności jest wykonanie istniejącego już między stronami zobowiązania (*causa solvendi*), a ważność umowy przelewu zależy od istnienia tego zobowiązania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2006 r., V CSK 253/06, OSNC 2007, Nr 9, poz. 141). Ważność samoistnej umowy przelewu zależy zatem od istnienia ważnego zobowiązania do zawarcia tej umowy. Zdaniem Sądu I instancji w niniejszej sprawie treść przedstawionych przez pozwaną dokumentów nie wskazuje na istnienie podstawy prawnej zobowiązania a fakt, że powódki samodzielnie dochodzą swych roszczeń dodatkowo potwierdza ten wniosek. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd *meriti* uznał, że w tym konkretnym przypadku brak jest podstaw do uznania, że nastąpił skuteczny przelew wierzytelności powódek na inny podmiot.

Wskazać należy, iż stosownie do treści art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Skutkiem prawnym dokonania przelewu jest więc przejście na cesjonariusza nie tylko samej wierzytelności, ale także związanych z nią praw. Zgodnie natomiast z art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Art. 510 § 2 stanowi natomiast, że jeżeli zawarcie umowy przelewu następuje w wykonaniu zobowiązania wynikającego z uprzednio zawartej umowy zobowiązującej do przeniesienia wierzytelności, z zapisu zwykłego, z bezpodstawnego wzbogacenia lub z innego zdarzenia, ważność umowy przelewu zależy od istnienia tego zobowiązania.

Zdaniem Sądu Okręgowego niezasadnie Sąd Rejonowy stwierdził, że z uwagi na nieważność zawartych przez powódki umów cesji, A. C. i P. W. były legitymowane czynnie do występowania w niniejszej sprawie. Zauważyć należy, iż z zalegających w aktach umów cesji wierzytelności jednoznacznie wynika, że zawierając je powódki zaakceptowały jednocześnie Warunki Świadczenia Usług ((...)) oraz w przypadku (...) odpowiednio Regulamin. To właśnie w tych

dokumentach należało poszukiwać *causy* dokonanych cesji. Zgodnie z przepisem art. 510 k.c. - umowa przelewu może zostać zawarta w dwojaki sposób: może przybrać postać umowy zobowiązującej, która - w myśl § 1 tego przepisu - wywiera zarazem skutek rozporządzający (*verba legis*: "przenosi wierzycelność na nabywcę") albo umowy czysto rozporządzającej, ale wtedy - o czym mowa w § 2 - musi nastąpić w wykonaniu istniejącego wcześniej zobowiązania. Należy zważyć, że umowa przelewu o skutku czysto rozporządzającym dochodzi do skutku wówczas, gdy wprawdzie zawarto umowę zobowiązującą do przeniesienia wierzycelności, lecz - z jakichkolwiek powodów - nie wywarła ona, o czym mowa w art. 510 § 1 k.c., skutku rozporządzającego (np. same strony celowo wyłączyły ten skutek). Innym powodem zawarcia rozporządzającej umowy przelewu jest wykonanie zobowiązania do przeniesienia wierzycelności wynikającego ze zdarzenia innego niż umowa (w § 2 wymieniono przykładowo zapis i bezpodstawne wzbogacenie, ale możliwe jest przyjęcie tutaj również innych źródeł zobowiązania, np. czynu niedozwolonego). Należy więc uznać, że przepis art. 510 § 2 k.c. stanowi tylko swego rodzaju dopełnienie regulacji ujętej w § 1, na wypadek gdyby umowa zobowiązująca nie wywołała skutku w postaci przeniesienia wierzycelności na nabywcę: w takiej sytuacji strony w osobnej umowie dają wyraz zgody na przejście wierzycelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy. Jak zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 lutego 1998 r., III CKN 387/97: „Najczęściej jest tak, że strony - sporządzając umowę przelewu na piśmie, a tym bardziej w formie ustnej - wyraźnie przejawiają tylko wolę przeniesienia wierzycelności, natomiast umowa zobowiązująca pozostaje w tle; jest umową zawartą w tym samym czasie w sposób dorozumiany, a jej zawarcie, jako oczywiste, wynika z okoliczności, w których nastąpiło złożenie oświadczeń o przeniesieniu wierzycelności. Inaczej mówiąc, sama cesja nie wyraża zazwyczaj przyczyny, z powodu której powstaje, w związku z czym ujęte w umowie sformułowanie "X przenosi (przelewa, ustępuje) wierzycelność na rzecz Y" nie może oznaczać, że mamy do czynienia z umową czysto rozporządzającą”.

W ocenie Sądu Okręgowego, by móc określić przyczynę (*causę*) zawarcia przez powódki umów przelewu roszczeń przysługujących im wobec przewoźnika należało przedstawić aktualne na datę zawarcia przedmiotowych umów cesji regulaminy. Oczywiście jest bowiem, iż na przestrzeni lat regulaminy te mogą i najczęściej ulegają modyfikacjom. Z tych względów Sąd nie mógł bazować na fragmentach regulaminów przytoczonych w apelacji i odpowiedzi na apelację, ani też na informacjach zamieszczonych na stronach internetowych [www\(...\).com.pl](http://www(...).com.pl) oraz [www\(...\).com.pl](http://www(...).com.pl). To powódki winny przy tym zaprezentować przedmiotowe dokumenty celem wykazania, iż zawarte uprzednio umowy cesji są nieważne, a zatem przysługuje im legitymacja czynna w niniejszym postępowaniu, bądź też przedstawić okoliczności, na podstawie których możliwym byłoby stwierdzenie, iż umowy te wygasły bądź doszło do ich rozwiązania. Najprawdopodobniej *causę* zawartych umów przelewu stanowi *causa obligandi vel acquirendi*, której celem jest nabycie prawa lub innej korzyści majątkowej przez dokonującego przysporzenia, czyli zwiększenie jego aktywów. Zapewne cedentki dokonały przelewu przysługujących im względem pozwanego przewoźnika wierzycelności w postaci odszkodowania za opóźniony lot w zamian za uzyskanie ceny, niemniej okoliczności tej nie można domniemywać, a ciężar wykazania legitymacji czynnej w niniejszym procesie niewątpliwie obciążał powódki.

Stosownie do treści art. 299 k.p.c. jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron. Dowód z przesłuchania stron dopuszczony może być jedynie wówczas, gdy po wyczerpaniu innych dowodów pozostają niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia. Sąd nie może zatem przeprowadzić tego dowodu, dopóki nie zostanie przezeń przesądzone, że przedstawione w procesie środki dowodowe nie są wystarczające dla ustalenia faktów objętych sporem. Oznacza to (po pierwsze), że ocena dopuszczalności wniosku dowodowego o przeprowadzenie tego dowodu modelowo powinna być dokonywana po uzyskaniu wyników postępowania dowodowego. Dopiero wówczas bowiem staje się aktualna (wstępna) ocena, czy pozostały "niewyjaśnione" fakty istotne. Chodzi tu zatem o sytuację, gdy po przeprowadzeniu innych dowodów nie można jeszcze przesądzić prawdziwości twierdzeń o faktach, na podstawie których strony formułują swoje stanowiska procesowe (por. komentarz do art. 299 k.p.c. w Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Art. 1-458¹⁶, T. I red. Szancilo 2023, wyd. 2/Górski).

Mając na uwadze, jak wskazano wyżej, iż dowody zaofiarowane zarówno przed Sądem I, jak i II instancji, nie były wystarczające dla możliwości stwierdzenia, czy zawarte przez powódki umowy cesji roszczeń przysługujących im

wobec pozwanych linii lotniczych były ważne, a zatem czy A. C. i P. W. były legitymowane do występowania w niniejszym procesie, podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 20 lipca 2023 r. Sąd odwoławczy postanowił wezwać powódki do osobistego stawiennictwa celem ich przesłuchania. Mimo prawidłowego zawiadomienia o terminie, powódki nie stawily się jednak na wyznaczone posiedzenie, nie złożyły również pisma wyjaśniającego swoją nieobecność. Okoliczność ta musiała skutkować zmianą zaskarżonego wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie powództwa, wobec niewykazania, iż powódkom przysługuje legitymacja czynna do występowania w niniejszym procesie.

Z tych względów, bezprzedmiotowym było odnoszenie się do pozostałych podniesionych w apelacji zarzutów, w szczególności co do tego czy w sprawie zaistniały nadzwyczajne okoliczności zwalniające przewoźnika z obowiązku wypłaty powódkom odszkodowania.

W konsekwencji, koniecznym była również zmiana rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji. Wobec tego, iż powódki przegrały te postępowanie w całości, Sąd Okręgowy na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. zasądził od powódek na rzecz pozwanego przewoźnika kwoty po 270 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

O kosztach w instancji odwoławczej orzeczono odpowiednio do wyniku tego postępowania na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. i w zw. z § 2 pkt 2 i § 10 ust. 1 pkt 1 ww. rozporządzenia.

Zbigniew Podedworny